treball

SETMANAL

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 456 | Barcelona, 27 de novembre de 1976 | Preu: 10 pessetes

DECLARACIÓ DEL COMITÈ EXECUTIU DEL PSUC

NO A UN REFERÈNDUM SENSE LLIBERTAT

Sense llibertat tota consulta electoral és una consulta inacceptable que exigeix l'abstenció activa. Aquesta és avui, davant la consulta de mitjans de decembre, l'unì opció conseqüent per a poder negociar un canvi democràtic pacífic que retorni al poble la llibertat. *(Pàgina 2)*

JA ES AQUÍ

Rafael Vidiella ja és aquí, entre nosaltres, després de 37 anys d'exili. Va tornar ahir diumenge amb la seva companya Llúcia. Més de deu mil persones l'esperaven a l'estació de Sants: banderes, pancartes -molt nombroses- i crits de visca a en Rafael i el PSUC. La força dels comunistes.

(fotos TREBALL) *(pàgines centrals)*

"NO ES DONEN LES CONDICIONS DEMOCRÀTIQUES EXIGIBLES"

El Secretariat de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya, davant l'esmentat referèndum ha fet públic el comunicat següent:

"1.-Rebutja el referèndum del Govern Suárez com a intent de legitimar la perviv ència sota la façana democràtica del reformisme del sistema polític que durant els últims quaranta anys ens ha negat les llibertats polítiques i nacionals, ja que no es donen les condicions democràtiques exigibles perquè el poble pugui lliurement expressar la seva voluntat".

"2.- Es en aquest sentit que crida tot el poble català a mobilitzar-se i manifestar activament la seva repulsa amb l'abstenció, ja que: sense llibertat, sense amnistia total i sense estatut d'autonomia, qualsevol consulta al poble serà una consulta antidemocràtica".

"3.- Fa una crida a tot el poble per què es mobilitzi activament per les llibertats i perquè es reafirmi, en l'actual situació política, en la imperiosa necessitat de mantenir i enfortir la unitat de l'oposició democràtica, tant en el nostre país, construint la veu unitària a Catalunya, com a nivell d'Estat, donant suport a la Plataforma d'Organismes Democràtics constituïda recentment, i de la qual l'Assemblea és part constituent, com pel fet que qualsevol negociació per al trencament ha de comportar explícitament l'exigència d'un període constituent garantit mitjançant la formació d'un govern provisional a nivell d'Estat, que permeti, mitjançant la sobirania popular, e la lliure configuració de les seves institucions. Per a Catalunya, d'aquestes exigències, es concreten en el restabliment provisional de les institucions i dels principis configurats en l'Estatut de 1932, com a primer pas per a arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació i en l'existència d'un govern provisional de la Generalitat des del mateix moment del trencament democràtic".

Aquest document ha de ser ratificat, rectificat o rebutjat per la Permanent de l'Assemblea de Catalunya que tindrà lloc el dia 28 d'aquest mes. Per als membres del Secretariat aquest document és el primer acte de la campanya i ha estat creada una comissió per tal d'estudiar les accions que cal tirar endavant.

El document va ser aprovat per unanimitat i no es va produir durant la sessió cap intervenció en contra, cal tenir en compte, però, que no hi era present un dels partits del Consell.

"Farem -va dir un membre de la comissió- una batalla política, no de números. Volem guanyar i guanyarem al Govern en la campanya política perquè no volem fer contraguerra de xifres".

DECLARACIÓ DEL COMITÈ EXECUTIU DEL P.S.U.C.

NO A UN REFERÈNDUM SENSE LLIBERTAT

Després de fer concessions a l'Aliança Popular i als sectors continuistes, el govern ha aconseguit de fer aprovar per "las Cortes" el projecte de reforma política. Ara, el govern es disposa a convocar, pel mes de desembre, un referèndum que permeti "plebiscitar" el projecte governamental i, un cop guanyat el "plebiscit", convocar eleccions que legitimin en definitiva aquest projecte.

El govern no pretén, però, d'obrir el camí de les llibertats sinó de substituir les institucions franquistes, rebutjades pel poble, per una monarquia autoritària, tot i atorgant unes lleis que imposen el bicameralisme, la desigualtat en la representació dels ciutadans i altres limitacions a les llibertats polítiques.

Estem davant l'intent de fer avalar al poble, per mitjà d'una consulta pretesament lliure, un projecte que el govern no ha negociat amb l'oposició sinó amb l'extrema dreta i que no porta la democràcia sinó la perpetuació del neofranquisme.

En una situació caracteritzada per la repressió contra les forces democràtiques i la tolerància envers les provocacions dels "ultres", per la manca de llibertats polítiques i sindicals, pel segrest de la voluntat popular, el referèndum convocat pel govern té característiques semblants a les anteriors consultes franquistes.

L'exigència de democràcia i de llibertats del nostre poble faria necessària una consulta electoral lliure: I això exigeix com a condicions prèvies i indispensables les assenyalades per la Plataforma d'Organismes Unitaris -que coincideix en els seus punts essencials, amb les de l'Assemblea de Catalunya i el Consell de Forces Polítiques -que subscrivim íntegrament: la legalització dels partits polítics i organitzacions sindicals sense exclusions, l'amnistia total per als presos i exilats polítics, el reconeixement efectiu de les llibertats d'expressió, reunió, associació i manifestació, la derogació del decret llei sobre el terrorisme i altres lleis repressives així com la supressió del TOP, la igualtat d'oportunitats en l'accés als mitjans estatals de comunicació per a tots els partits i organitzacions sindicals, la supressió de l'aparell político-administratiu del "Movimiento" per a impedir la seva utilització com a mitjà de pressió governamental i la participació dels partits polítics democràtics en el control de la consulta popular.

Acomplides aquestes condicions, seria acceptable un referèndum que preguntés al poble si està o no d'acord amb la convocatòria d'eleccions a Corts Constituents.

El centre de la batalla política avui, és aconseguir aquestes condicions i garantir-les amb un govern d'ampli consensus democràtic a nivell d'Espanya i amb un govern provisional de la Generalitat de Catalunya, que reestableixi els principis i institucions configurats a l'Estatut de 1932.

Sense aquestes condicions el resultat del referèndum, encara que sigui espectacularment favorable al govern, no oferirà cap legitimació real al projecte reformista i no hi haurà cap garantia que les eleccions posteriors siguin unes eleccions efectivament lliures. Sense aquestes condicions és inacceptable per a l'oposició democràtica la participació en una consulta electoral.

El Comitè Executiu del Partit Socialista Unificat de Catalunya denuncia aquest referèndum i crida tot el poble a abstenir-s'hi activament. Aquest és un referèndum d'estil franquista i no una consulta electoral lliure.

En denunciar la maniobra del Govern i reafirmar la voluntat dels comunistes de conquerir eleccions lliures i de respectar-ne el resultat, el Comitè Executiu del PSU de Catalunya crida a convertir la batalla del referèndum en una batalla per les llibertats polítiques i nacionals.

El Comitè Executiu del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que valora extraordinàriament la jornada del dia 12 -sens dubte l'acció més important protagonitzada per la classe obrera i altres sectors en aquests quaranta anys-, fa una crida especialment als treballadors a reforçar la seva presència activa en el combat per la ruptura, tot i empenyent la lluita per les seves reivindicacions i avançant en el procés de construcció de la Confederació Sindical de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya.

El Comitè Executiu del Partit Socialista Unificat de Catalunya fa una crida a totes les organitzacions i militants del PSU a fer tots els esforços al seu abast per tal d'endegar una campanya activa, unitària i popular contra el referèndum antidemocràtic, i per les llibertats polítiques i nacionals.

El Comitè Executiu del PSUC està segur que les forces polítiques catalanes i tots els sectors que volen la democràcia denunciaran aquest referèndum i continuaran impulsant unitàriament la lluita de tot el poble català per la llibertat, l'amnistia i l'Estatut d'autonomia.

Sense llibertat, tota consulta electoral és una consulta inacceptable que exigeix l'abstenció activa. Aquesta és avui, davant la consulta de mitjans de desembre, l'única opció conseqüent per a poder negociar un canvi democràtic pacífic que retorni al poble la llibertat.

Barcelona 20 de novembre de 1976
El Comitè Executiu del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

DIA 12 UN PAS CAP A LA RUPTURA

MALGRAT LES FORTES MESURES DE REPRESSIÓ PREVENTIVA I LA DESINFORMACIÓ DE T.V.E., LA VAGA DEL 12 HA REAFIRMAT EL PROTAGONISME DE LA CLASSE OBRERA EN EL CANVI DEMOCRÀTIC I LES PERSPECTIVES UNITÀRIES QUE S'OBREN ALS TREBALLADORS. HA ESTAT MOSTRA DE CIVISME, DE CONSCIÈNCIA I DE L'AMPLÀRIA DE L'OPOSICIÓ POPULAR A LA POLÍTICA DEL GOVERN.

Davant la jornada del 12, el govern va adoptar grans mesures, i no sols d'ordre públic. Trucades telefòniques als diaris, segrest de la revista ARREU, per impedir que s'eixamplés el ressò de la crida de la COS i de les cinc centrals sindicals catalanes. Gran desplegament de forces a tot arreu, amenaces, detencions de líders de Comissions Obreres i confiscació de propaganda, la qual era qualificada al mateix temps d'antidemocràtica. La Borsa es va fer pujar el dia 12 per tal de donar sensació de normalitat...

Tantes precaucions es van contradir de manera flagrant amb les dades que els mitjans de comunicació oficials -sobre tot la inefable TVE- van donar. No calia haver fet tant de soroll per donar la xifra de 20.000 vaguistes a primera hora del matí, xifra que va anar augmentant al llarg del dia fins arribar a 540.000 al darrer noticiari radio televisat. En aquesta ridícula cerimònia de la confusió van jugar un paper important, també, certs mitjans d'informació oficialment no oficials, com ara LA VANGUARDIA i EL NOTICIERO, entre altres. En canvi, cal destacar el comportament informatiu correcte de MUNDO DIARIO.

La diada fou una mostra excel.lent de moltes coses. En primer lloc, del civisme de la població, que va respondre a la convocatòria fins a extrems no prou divulgats. Entre els centenars de milers de vaguistes es comptaven taxistes, mestres d'escola, ensenyants en general, actors, tècnics, professionals i administratius de petites i grans empreses, agents de duana i consignataris de vaixells, treballadors de l'administració pública, etc., és a dir, homes i dones que no pertanyen als rams tradicionalment més combatius de la classe obrera. Juntament amb ells es van comptar 150.000 estudiants de tots els nivells. Els comerciants de barris sencers (Tarragona, Manresa, Cerdanyola, Bellvitge, etc.) van tancar les portes, igual que molts bars i altres establiments.

També cal destacar el caràcter pacífic que va tenir la jornada. Cap provocació -i n'hi van haver, no sols de la força pública- no va fer perdre el sentit del que s'estava fent. La violència, un cop més, va venir dels "guardians de l'ordre públic."

La vaga va ser conscient. No va ser la lluita improvisada i espontània que encén els ànims en un moment determinat. La convocatòria era d'un mes abans, i es va preparar acuradament, a través d'assemblees. A moltes empreses, les votacions secretes van garantir la participació. A la construcció, els piquets no van tenir gaire feina: la major part de les obres ja estaven parades.

La vaga va ser general. Hi ha una idea, mig mítica, mig catastrófica, del que és una vaga general. L'atur del metro i dels autobusos, a Barcelona, hagués donat una semblança més gran de vaga general, encara que la participació hi hagués estat menor. L'expectació davant dels serveis públics fou excessiva: molta gent esperava que es tallés la llum. Tot això no va succeir, però els 430.000 treballadors que hi van participar, només a Catalunya, els 150.000 estudiants que van anar a la vaga, les dones que no van anar a comprar, els comerços que s'hi van afegir, caracteritzen plenament de general la vaga, independentment que la crida no hagués cercat aquest objectiu, sinó només accions generalitzades durant les 24 hores.

Després del 12, malgrat la posició de suport tàcit per part de molts empresaris, hi ha hagut sancions i acomiadaments. Aquesta és una conseqüència de la vaga que les centrals sindicals no poden oblidar i que fa necessari que aquestes juguin el paper que els pertoca davant de les patronals. En aquest sentit, les gestions d'Agustí Prats, secretari general de la Federació Tèxtil de la Confederació Sindical de la C.O. Nacional de Catalunya, i de Joaquim Carmona, del seu Secretariat, prop de la direcció de "Basi Hnos." per la readmissió dels despatxats és el camí a seguir -creiem-, sense deixar de banda la decisiva solidaritat que des de l'empresa, el ram i la comarca han de dur a terme els companys dels sancionats.

A partir de la lluita del 12 s'obren noves perspectives unitàries al moviment obrer i al seu paper protagonista en la ruptura.

ANTONI FERRER

"PER NADAL TOTS A CASA"

LA CAMPANYA JA TÉ EL SEU PROGRAMA

Una campanya per l'amnistia total, posada sota el lema "Per Nadal tots a casa", ha estat llançada per les associacions de familiars i amics de presos i exilats polítics, pro-amnistia i de solidaritat i associacions d'ex-presos de diverses nacions i regions de l'Estat espanyol. En total, es tracta de deu associacions d'Euskadi, Galícia, País Valencià, Madrid i Catalunya.

La campanya té ja el seu programa d'actes que serà el següent:

Setmana de l'Amnistia, del 12 al 19 de desembre: actes en llocs públics per a divulgar la campanya.

Manifestació pro-amnistia, el 12 o el 19.

Congrés dels familiars de presos o exilats polítics, a Eibar, els dies 11 i 12 de desembre.

Homenatge a Xirinacs del poble de Catalunya.

Recollida de firmes de tots els ciutadans de l'Estat que ho desitgin, demanant una amnistia total sense exclusions.

Petició pública d'amnistia per totes les entitats i corporacions que ho desitgin.

Tramesa de paquets postals, diners i altres presents a tots els presos des de l'1 de desembre fins a Nadal.

Per tal de popularitzar la campanya seran editats adhesius i targes de la campanya, amb la participació d'artistes coneguts com Perich i Cesc.

Es fa una crida a totes les persones, entitats i corporacions de tota mena -també les de fora d'Espanya- a enviar la seva adhesió a la campanya i a participar-hi activament. Es recomana la petició pública d'amnistia sense exclusions a totes les entitats, incloses les que ja l'havien feta abans del decret reial, per tal d'afirmar amb claredat que aquella mesura de gràcia és insuficient.

Des de TREBALL fem una crida a tots els membres i amics del PSUC a impulsar activament la campanya per tal d'aconseguir d'imposar una mesura d'estricta justícia, sense la qual no hi haurà pau a moltes llars, tranquil.litat a moltes consciències ni el clima de reconciliació per a una democràcia real. Sense l'amnistia total la reforma Suárez mostra la seva faç autèntica.

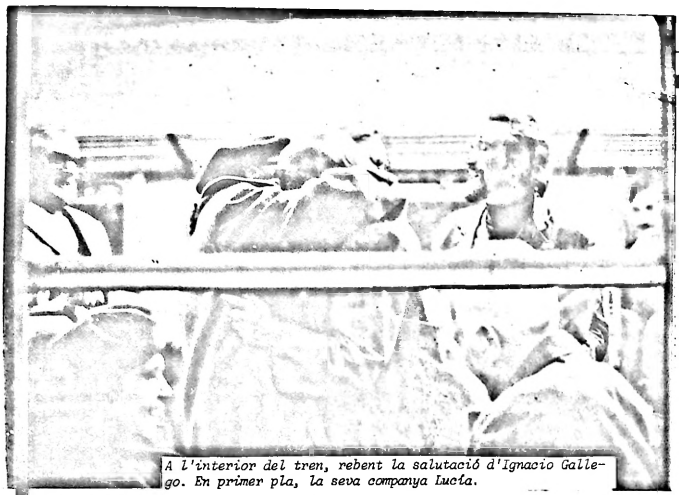

A l'interior del tren, rebent la salutació d'Ignacio Gallego. En primer pla, la seva companya Lucía.

Gregori López Raimundo, Mig

BENV

Eren quasi les 8 i mitja quan arribà el tren a l'estació de Sants. S'obriren les portes i va aparèixer el company que esperaven milers de comunistes i demòcrates, Rafael Vidiella. Fora de l'estació, aguantant el primer fred de l'any, unes deu mil persones cridaven a cor: "Benvingut Vidiella, benvingut Vidiella!". I saludaven amb visques al Partit i amb les pancartes ben enlaire el dirigent obrer que tornava al país després de trenta-set anys d'exili, als 86 anys d'edat.

EL C.E. EN PLE, SÁNCHEZ MONTERO I IGNACIO GALLEGO, A L'AEROPORT

Vidiella havia arribat una hora abans a l'aeroport del Prat on l'esperava el Ctè. Executiu del PSUC en ple, encapçalat pel company Gregori López Raimundo, i els companys Ignacio Gallego i Simón Sánchez Montero, del Comitè Executiu del Partit Comunista d'Espanya. Tots plegats van agafar el tren fins a Sants, acompanyats per un servei d'ordre assumit per militants del PSUC de la SEAT.

10.000 PERSONES A L'ESTACIÓ

Resulta difícil descriure l'ambient de l'estació en aparèixer el vell dirigent. Es impossible citar totes les pancartes que duien organitzacions del Partit de nombrosos barris de Barcelona, de grans fàbriques industrials i de moltes comarques catalanes. Hi eren fins i tot, malgrat la distància, companys de la seva terra que el saludaven en nom dels "pagesans" del Baix Ebre i del Montsià. L'arribada d'una delegació del PSAN, amb una pancarta pròpia va ser acollida amb crits d'"Unitat, unitat".

UNS METRES QUADRATS DE LLIBERTAT IMPOSADA, I NEGOCIADA

S'havia arribat a una entesa amb l'oficial que manava la força pública: no hi hauria intervenció si els crits les pancartes, les banderes i les senyeres no sortien de l'esplanada que hi ha davant de l'estació. Llibertat, doncs, per uns quants metres quadrats. Llibertat imposada per la força de milers de comunistes que havien acudit a rebre en Vidiella i per la decisió del Partit d'aparèixer públicament, per primera vegada, amb tot el Comitè Execut.

EMOCIÓ I MULTITUD "SE SENT, SE SENT, VIDIELLA ESTÀ PRESENT"

Emocionat, acompanyat per la seva esposa, ajudat pels companys Gregori Lopez Raimundo i Antoni Gutierrez per a fer-se un camí estret pel mig de la multitud cap a l'automòbil que l'esperava, Vidiella saludava amb la mà i avançava amb un somriure a la cara. "Se sent, se sent, Vidiella està present" cridaven milers de veus mentre uns i altres maldaven per veure en Vidiella envoltat de tanta gent que molts es quedaren sense poder ho aconseguir. Dotzenes de fotògrafs disparaven mentrestant les seves màquines i la llum de lès làmpares permetia de veure escenes humanes de vells militants que saluden el fundador del PSUC, l'home que va proposar el nom que té el partit dels comunistes catalans.

AL COLON: "UN HOME QUE ENS HA DONAT SEMPRE ALEGRIA"

Poc temps després d'aquesta rebuda multitudinària, se celebrà una recepció a l'hotel Colón on assistiren conegudes personalitats de la vida cultural i política catalana, i tota la premsa de Barcelona. El secretari general del PSUC va qualificar l'arribada de Vidiella de "gran dia per a tots els treballadors i tot el poble de Catalunya" en un breu parlament per presentar el vell militant. En Gregori López Raimundo va situar l'arribada de Vidiella en el context polític del país, com un dels signes més positius de l'avenç cap a la democràcia i la reconciliació. Va recordar com ho havien fet també els qui esperaven en Rafael a la baixada del tren, a Dolores Ibarruri i Santiago Carrillo "que encara no tenen dret a tornar junt amb d'altres exilats". ("Si, si, si, Dolores a Madrid" havia esclatat, en nom broses ocasions, poc abans, d'arribar Vidiella a Sants.)

En López Raimundo subratllà un cop més la necessitat de l'amnistia total, recordant els molts democràtes que encara romanen a les presons, com a expressió d'una situació que "exigeix lluitar per una democràcia autèntica". Finalment, va donar la paraula a en Vidiella, "l'home que ha alegrat sempre la vida dels amics, dels qui l'hem conegut".

AMB LA LLUITA HEM FET POSSIBLE EL RETORN

Rafael Vidiella va agafar el micròfon amb energia. La mà no li tremolava gens. Les seves paraules agraint la benvinguda ressonaren, clares, en el hall del Colón, davant d'uns convidats (200) impressionats per la fermesa del vell dirigent. "Estic

Amb els companys Antoni Guti

SANTS: MES DE 10.000 PERSONES

INFORMACIONES DE treball

EDITADO POR EL COMITE DE BARCELONA DEL P.S.U.C.

No. 4 22 de noviembre 1976

DECLARACION DEL COMITE EJECUTIVO

NO A UN REFERENDUM SIN LIBERTAD

Después de hacer concesiones a ALIANZA POPULAR y a los sectores continuistas, el gobierno ha conseguido hacer aprobar por las Cortes, el proyecto de reforma política. Ahora, el gobierno se dispone a convocar, para el mes de diciembre, un referendum que permita "Plebiscitar" el proyecto gubernamental y una vez ganado el "plebiscito" convocar elecciones que legitimen definitivamente este proyecto.

El gobierno no pretende, sin embargo, abrir el camino de las libertades sino sustituir las instituciones franquistas, rechazadas por el pueblo, por una monarquía autoritaria, otorgando unas leyes que imponen el bicameralismo, la desigualdad en la representación de los ciudadanos y otras limitaciones a las libertades políticas.

Estamos ante el intento de que el pueblo avale, con una consulta pretendidamente libre, un proyecto que el gobierno no ha negociado con la oposición sino con la extrema derecha y que no lleva a la democracia sino a la perpetuación del neofranquismo.

En una situación caracterizada por la represión contra las fuerzas democráticas y la tolerancia hacia las provocaciones de los "ultras", por la inexistencia de libertades políticas y sindicales, por el secuestro de la voluntad popular, el referendum convocado por el gobierno tiene características similares a las anteriores consultas franquistas.

La exigencia de democracia y libertades de nuestro pueblo haría necesaria una consulta electoral libre. Y esto exige como condiciones previas e indispensables las señaladas por la Plataforma de Organismos Unitarios que coinciden en lo esencial con las de la Assemblea de Catalunya y el Consell de Forces Polítiques —que suscribimos íntegramente: la legalización de los partidos políticos y organizaciones sindicales sin exclusiones, la amnistía total para los presos y exiliados políticos, el reconocimiento efectivo de las libertades de reunión, expresión, asociación y manifestación, la derogación del decreto ley sobre terrorismo y demás leyes represivas así como la supresión del TOP, la igualdad de oportunidades para todos los partidos y organizaciones sindicales en el acceso a los medios estatales de comunicación, la supresión del aparato político-administrativo del "Movimiento" para impedir su utilización como medio de presión gubernamental y la participación de los partidos políticos democráticos en el control de la consulta popular.

Cumplidas estas condiciones, sería aceptable un referendum que preguntase al pueblo si está o no de acuerdo con la convocatoria de elecciones a Cortes Constituyentes.

El centro de la batalla política, hoy, es conseguir estas condiciones y garantizarlas por medio de un gobierno de amplio consenso democrático a nivel de España y con un gobierno provisional de la Generalitat en Catalunya que restablezca los principios e instituciones configurados en el Estatut de 1932.

Sin estas condiciones, el resultado del referendum, aunque sean espectacularmente favorables al Gobierno, no ofrecerán ninguna legitimización real al proyecto reformista y no habrá ninguna garantía de que las elecciones posteriores sean unas elecciones efectivamente libres. Sin estas condiciones es inaceptable para la oposición democrática la participación en la consulta electoral.

El Comité Ejecutivo del Partit Socialista Unificat de Catalunya denuncia este referendum y llama a todo el pueblo a abstenerse activamente. Este es un referendum de estilo franquista y no una consulta electoral libre.

Al denunciar la maniobra del Gobierno y reafirmar la voluntad de los comunistas de conquistar elecciones libres y de respetar el resultado, el Comité Ejecutivo del Partit Socialista Unificat de Catalunya llama a convertir la batalla del referendum en una batalla por las libertades políticas y nacionales.

El Comité Ejecutivo del PSUC llama a todas las organizaciones y militantes del PSU a hacer todos los esfuerzos a su alcance para poner en marcha una campaña activa, unitaria y popular de explicación del carácter antidemocrático del referendum y para conseguir las libertades políticas y nacionales.

El Comité Ejecutivo del PSUC está seguro de que las fuerzas políticas catalanas y todos los sectores que quieren la democracia denunciarán este referendum y seguirán impulsando unitariamente la lucha de todo el pueblo catalán por la libertad, la amnistía y el estatuto de autonomía.

Sin libertad, toda consulta electoral es una consulta inaceptable que exige la abstención activa. Esta es hoy, ante la consulta de mediados de diciembre, la única opción consecuente para poder negociar un cambio democrático pacífico que devuelva al pueblo la libertad.

Barcelona, 20 de Noviembre de 1976

El Comité Ejecutivo del Partit Socialista Unificat de Catalunya

---

EL DIA 12, UN PASO HACIA LA RUPTURA

Ante la jornada del 12, el gobierno adoptó grandes medidas, y no solamente de orden público. Llamadas telefónicas a los periódicos, secuestro de una revista, ARREU, para impedir la resonancia de la llamada de la COS y de las cinco centrales sindicales catalanas. Gran despliegue de fuerzas por todos lados, amenazas, detenciones de líderes de comisiones obreras y confiscamiento de la propaganda convocando a la huelga, que se calificaba, al mismo tiempo, de antidemocrática. Se hizo subir la Bolsa el mismo día 12 para dar sensación de normalidad...

Tantas preocupaciones se contradijeron flagrantemente con los datos que los medios de comunicación oficial —sobre todo la inefable TVE— dieron. No hacía falta haber hecho tanto ruido para dar la cifra de 20.000 huelguistas a primera hora de la mañana, cifra que aumentaron a lo largo del día hasta llegar a 540.000 en el último "parte" radiotelevisado. En esta ridícula ceremonia de la confusión jugaron un importante papel, también, ciertos medios de información oficialmente no oficiales, como La Vanguardia y El Noticiero, entre otros. En cambio, es preciso destacar el correcto comportamiento informativo de Mundo Diario.

La jornada fue una excelente muestra de muchas cosas. En primer lugar, del civismo de la población, que respondió a la convocatoria hasta extremos escasamente divulgados. Entre los centenares de miles de trabajadores se contaban taxistas, maestros de

escuela, enseñantes en general, actores, técnicos, profesionales y administrativos de pequeñas y grandes empresas, agentes de aduanas y consignatarios de buques, trabajadores de la administración pública, etc., sectores todos ellos lejos de los ramos tradicionalmente más combativos de la clase obrera. Junto a ellos, se contaron 150.000 estudiantes de todos los niveles, amas de casa...Los comerciantes de barrios enteros (Bellvitge, en Tarragona, Manresa, Cerdanyola, etc) cerraron las puertas, igual que muchos bares y otro tipo de establecimientos.

También debe destacarse el carácter pacífico que tuvo la jornada. Ninguna provocación —y hubieron muchas, y no solo de las fuerzas de orden— hizo perder el sentido de lo que se estaba haciendo. La violencia, una vez más, vino de los "guardianes del orden público".

La huelga fue consciente. No fue la lucha improvisada y espontánea que enciende los ánimos en un momento determinado. La convocatoria era de un mes antes, y se preparó cuidadosamente en asambleas. En muchas empresas, las votaciones secretas garantizaron la participación. En la construcción, los piquetes no tuvieron mucho trabajo: la mayor parte de las obras estaban ya paradas.

La huelga fue general. Hay una idea medio mítica, medio catastrófica de lo que es una huelga general. El paro del metro y de los autobuses habría "parecido" más una huelga general, aunque la participación hubieses sido mucho menor. Hubo una expectación excesiva ante los servicios públicos; mucha gente esperaba que se cortase la luz. Todo esto no sucedió, pero los 430.000 trabajadores que participaron, los 150.000 estudiantes que fueron a la huelga, las mujeres que no fueron a comprar, los comercios que se sumaron etc, caracterizan plenamente como general a la huelga, independientemente de que el llamamiento no fue en este sentido, sino a acciones generalizadas las 24 horas.

Después del 12, pese a la postura de tácito apoyo por parte de muchos empresarios, han habido sanciones y despidos. Esto es una consecuencia de la huelga que las centrales sindicales no pueden olvidar, haciendo necesario que jueguen el papel que les corresponde ante las patronales. En este sentido las gestiones de Agustí Prats, Secretario General de la Federación del Textil de la Federación Sindical de la Comisión Obrera Nacional de Cataluña y de Joaquín Carmona, de su Secretariado, cerca de la dirección de Basi Hnos., para la readmisión de los despedidos, demuestran que es el camino a seguir, sin dejar de lado la decisiva solidaridad que desde la empresa, el ramo y la comarca han de llevar a término los compañeros de los sancionados.

A partir de la lucha del día 12, se abren nuevas perspectivas unitarias al movimiento obrero y a su papel de protagonista en la ruptura. Es preciso no olvidar que la democracia en nuestro país será una democracia hija de la clase obrera, o no será. Y cuanto más grande sea su participación en el proceso de cambio, más avanzada será la democracia que obtendremos.

A. Ferrer

LOS TECNICOS Y PROFESIONALES Y LA ACCION SINDICAL

La cuestión de la sindicación de los técnicos y profesionales es hoy un tema de actualidad. Las Comisiones Obreras y las otras organizaciones sindicales han fijado la atención en estos sectores. La patronal inicia su acción para impulsar sindicatos corporativos de cuadros. Es preciso, pues, definir cual es la opción por la que luchamos los comunistas.

La incorporación de técnicos y profesionales a las luchas del movimiento obrero no es un hecho rigurosamente nuevo. El que sí lo es es el carácter masivo (pese a las limitaciones aún existentes y al desigual desarrollo de los diversos sectores) de esta incorporación, el surgimiento y desarrollo de una amplia experiencia de acción sindical de los técnicos y profesionales.

Todo esto es un reflejo del proceso de profundas transformaciones de la función de los técnicos y profesionales y de su papel en las relaciones de producción. La salarización, la masificación de las actividades, la sustituibilidad, el alejamiento de las áreas de decisión, los problemas de paro... son hechos más característicos.

La acción sindical desarrollada en los últimos años por este conjunto de sectores —técnicos y cuadros de empresa tanto industrial como de servicios, administración pública, enseñanza, sanidad, investigación, cine, teatro, T.V., prensa,...— recoge la experiencia del movimiento obrero y tiende a utilizar sus formas peculiares de lucha (asambleas, comisiones, huelgas, contratación colectiva,...). Al mismo tiempo, y en muchos casos, estas luchas comportan también otro tipo de reivindicaciones: la exigencia de reestructuración del sector como uno de los medios para satisfacer las reivindicaciones, la defensa de intereses ciudadanos y colectivos afectados directamente por la actividad del sector,... Esta coincidencia evidencia una tendencia de los movimientos de masas de técnicos y profesionales a convergir con el movimiento obrero, pero sería una conclusión precipitada e insuficientemente justificada la de creer que esto elimina las diferencias y las diversas tradiciones y lleva a unas formulaciones organizadas indiferenciadas.

Es preciso decir, que la acción sindical toma formas muy diversas según los sectores y según los lugares. La heterogeneidad de situaciones y de problemas es quizás uno de los hechos más definidores de estos medios. Queda por aclarar, entre otras cosas, quienes son los técnicos y profesionales, donde empieza y donde acaba esta capa de trabajadores. En algunos lugares se impulsan movimientos de empleados o de "oficinas", entendiendo que técnicos y administrativos forman un conjunto más o menos homogéneo. Otras veces la diferenciación se establece entre los que están dentro del convenio y los que no; en otros casos el hecho predominante es la homogeneidad interna del sector respecto al resto. Se trata de saber convertir esta diversidad en un elemento enriquecedor de la acción sindical, y evitar el peligro de confundir la multiplicidad de situaciones con la ausencia de unos caracteres y criterios generales comunes a todos.

Cuáles son los problemas planteados? A nuestro parecer el primero y principal es como impulsar la acción sindical de estos sectores, es decir, como incorporarlos efectiva y masivamente a la lucha. Esto quiere decir desarrollar mucho más de lo que hasta ahora hemos hecho (y quiere decir también impulsar a CC.OO. a hacerlos) cual es el proyecto sindical por el que luchamos. Hará falta encontrar en cada sector las formas de actuación que faciliten e impulsen la participación de los técnicos con el objetivo, en cualquier caso, de impulsar una acción sindical unitaria a todos los niveles. Es preciso que la negociación con la patronal sea hecha por todos los trabajadores unidos. Para conseguirlo será preciso que cada sector, cada grupo diferenciado, por unas u otras razones, de trabajadores, se siente efectivamente representado en los organismos unitarios de negociación y encuentre efectivamente representados sus intereses y sus problemas en la plataforma reivindicativa unitaria. Y conseguir esto no es sencillo. Diversos peligros se han presentado ya en muchas luchas. En primer lugar la posible incomprensión del propio movimiento obrero (o de amplios sectores del mismo) ante la problemática específica de unos sectores minoritarios en el conjunto de los trabajadores, tradicionalmente privilegiados y con fuertes vinculaciones con la patronal y con una escasa y reciente tradición de lucha para compensarlo. En segundo lugar, la tendencia a resolver las contradicciones entre los vínculos reales con el movimiento obrero y la exis existencia de una problemática propia, por el camino de crear sindicatos corporativos al margen del resto de trabajadores. En tercer lugar, y en el otro extremo, la tendencia obrerista de una buena parte de la vanguardia de técnicos y profesionales, que prefieren optar por una opción individual de vinculación con el movimiento obrero esquivando así la más difícil, pero imprescindible, lucha por incorporar a la gran mayoría de los propios sectores a la lucha del conjunto de los trabajadores, favoreciendo, de hecho las opciones corporativistas. Todos estos peligros son en cierta manera el reflejo de las contradicciones en que se mueven estos sectores.

En Catalunya hay una gran tradición de acción unitaria en todos ellos. Sería ingenuo, sin embargo, creer que el camino de la unidad ya es un hecho. Nos encontramos en un marco real de pluralidad sindical, si bien en estos sectores el fenómeno sea aún hoy muy minoritario. Hemos de evitar, pues, identificar de forma simple acción sindical unitaria con organización sindical unitaria. La primera es en casi todos los sitios una realidad que es preciso conservar, consolidar, estructurar y desarrollar ya que es la mejor garantía para avanzar hacia la unidad.

La pluralidad sindical no la superaremos confundiendo acción y organización y creyendo que del carácter unitario de la primera se puede hacer salir sin más un carácter unitario para la segunda. La heterogeneidad a la que antes nos referíamos nos obliga a prescindir de criterios rígidos y únicos. En algunos casos (enseñanza, administración pública, algunos sectores muy concretos...) está sobre la mesa el debate sobre la posibilidad de una organización sindical unitaria. En la mayoría, sin embargo, lo que se trata es de ayudar a CC.OO a edificar un proyecto sindical capaz de incorporar a los técnicos y profesionales por medio de una estructura flexible de organizaciones específicas, capaz, en último extremo de ayudar a impulsar y ampliar la acción sindical de estos sectores, de reforzar el carácter unitario de la misma.

El tema está abierto. Las notas precedentes quieren ser más una contribución al debate que un intento de solución de todos los problemas. La situación política del país nos exige, sin embargo, una respuesta urgente.

uel Núñez i Rafael Vidiella

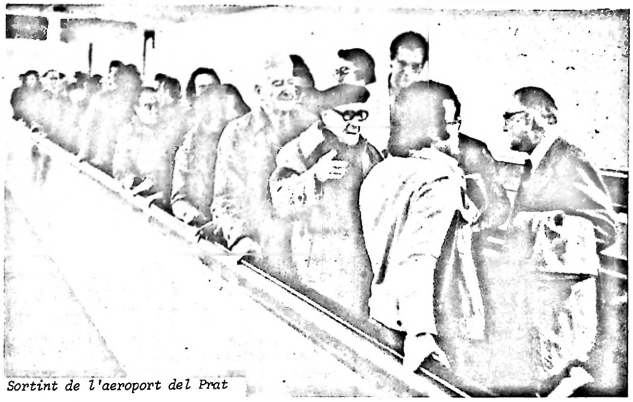

Sortint de l'aeroport del Prat

INGUT!

agraït, doblement agraït, digué en Vidiella, a tots els qui han lluitat per l'amnistia, a tots els qui han fet possible el meu retorn". Precisà però, tot seguit, que "aquesta amnistia que la vostra lluita ha arrencat no és encara la que desitgem tots".

En el seu parlament saludà no solament els combatents del PSUC, sinó també "tots els qui han lluitat per les llibertats de Catalunya i continuen lluitant". Va citar el Consell de Forces Polítiques i l'Assemblea de Catalunya i va fer un esment especial per a "tots els creients que han cercat un camí de democràcia i de llibertat".

Vidiella acabà les seves paraules amb un vot per la unitat, "aquesta unitat democràtica per les llibertats de Catalunya que no s'ha de trencar". "Hem de guanyar la democràcia, digué al final, i hem de desenvolupar-la devere el socialisme, l'ú

L'AMNISTÍA QUE M'HA PERMÈS TORNAR NO ES ENCARA LA QUE TOTS DESITJEM. (VIDIELLA)

SANCHEZ MONTERO I IGNACIO GALLEGO, A L'AEROPORT AMB TOTS ELS MEMBRES DEL COMITÈ EXECUTIU.

nica fita que pot acabar amb la guerra i la desunió".

Vidiella, el fundador del PSUC, el dirigent de la classe obrera de Catalunya, el Conseller de diversos governs de la Generalitat, retornat ara d'un llarg exili, va ser aplaudit emb entusiasme i emoció en acabar la seva intervenció. Després, tots els qui havien acudit al Colón l'anaren a saludar. Vidiella tenia un mot per a tothom i, malgrat el cansament del viatge, va agraïr personalment, a tots els qui li donaven la benvinguda, "tot el que heu fet perquè jo estigui altre cop a la meva terra".

A. C.

érrez i Miquel Núñez, del C.E.

Amb els companys Cipriano García, Antoni Gutiérrez, Joaquim Sempere, membres del C.E., i Montserrat Roig, autora del llibre "Rafael Vidiella, l'aventura de la revolució".

Cartell anunciador del Congrés Constituent de la UNIÓ DE PAGESOS, que se celebrarà el diumenge 28 de novembre al Casal de l'Espluga de Francolí i al qual són convidats tots els pagesos, militants o no avui a la Unió.

PER QUÈ FER PINTADES A LES PARETS ?

SUAREZ: PROHIBIT INFORMAR

La direcció del P.S.U.C. ha rebut una carta de la qual extreiem l'essencial:

"(...) No dubto que us proposeu fer que el nostre poble arribi a un major grau de civilització. I com que avui he vist a l'estació del "metro" i en al tres llocs unes grans pintades rubricades "PSUC" i això de les pintades, di guin el que diguin i vinguin d'on vinguin, constitueixen sempre un acte inci vil, vull creure que no són conseqüència de cap instrucció del PSUC als seus adherits i sí obra d'uns incontrolats que més aviat tracten de desprestigi ar-lo. Per això crec que seria interessant que el partit públicament desauto ritzés aquella mostra d'incivisme".

Definitivament, escriure a les pa rets no sembla que sigui fer-ho al lloc més adient. Es una situació anormal, com tantes, provocada per una dictadura pro longada. Hom escriu a les parets quan no pot dir ni la veritat ni el que pen sa a cap altre lloc. La democràcia serà la que netejarà la proliferació de les pintades.

Aquesta carta ens ve com anell al dit per comentar un seguit de fets re cents i per anticipar-ne d'altres, que succeeixen i succeiran al món del paper imprès i als mitjans de comunicació au diovisual: els vehicles "normals" i na turals de l'expressió.

Alguns dies abans de la jornada del 12 de novembre, les direccions dels mit jans informatius diaris van rebre or dres governatives expresses de no par lar-ne. No es podia utilitzar la premsa com a plataforma de la convocatòria de les organitzacions sindicals constant ment qualificades d'il.legals.

Després del 12, Ortí Bordás, subse cretari de Governació, va utilitzar la televisió (el mitjà més massiu) per do nar les seves dades i repetir una i al tra vegada que la vaga havia estat un fracàs. Davant la poca credibilitat de les xifres oficials que minimitzaven l'abast de la vaga, els diaris van op tar per contrastar aquestes xifres amb les de la COS. I la mentida del govern quedava palesa de manera flagrant.

I una altra dada: si tan poca impor tància va tenir, segons els senyors de Governació, la vaga del 12, ¿per què es van preocupar tant d'amenaçar els dia ris?, ¿per què el bombardeig constant a la televisió, de primer amb les amena ces de contundència contra els vaguis tes i després minimitzant la importàn cia i generalització dels aturs?

Finalment, ens hem de referir a allò que s'apropa: el referèndum. Algú ha dit que la batalla de les urnes és la bata lla dels mitjans de comunicació social. Això, en una situació democràtica. En la nostra, la batalla de les urnes és la victòria del control i la manipulació de la informació: cap dictadura no ha perdut les "consultes electorals" que ella mateixa s'ha muntat.

Ara assistirem a un desplegament pro pagandístic sense límits. No cal dir que la ràdio oficial i la televisió s'emportaran la "medalla del mérito en el trabajo". Però tampoc la premsa no escaparà a l'àmplia estratègia del "boom" de la "democràcia" del Sr. Suárez. Han cremat milions pagant tècnics de la informació i la publicitat per a això. Recentment, un expert de la BBC marxava al seu país esgarrifat de com el govern organitzava la seva campanya de manipulació i tergiversació de l'opi nió pública.

El govern pot pressionar les empre ses periodístiques i pot pressionar amb la repressió directa del ministeri d'In formació i dels governadors civils. Pot segrestar, pot multar, pot obrir expe dients al TOP i pot "tolerar" la intimi dació constant dels ultres als profes sionals del periodisme.

Si tan segurs estessin del seu en cert i de la seva victòria, ni això fóra necessari, ni les pintades omplirien les parets de ciutats i pobles, ni hauríem de contemplar el tràgic espectacle de l'assassinat de joves a trets de pis tola pel "greu delicte" d'escriure a les parets allò que no poden escriure ni dir a través dels canals normals d'expressió.

★vida del partit★vida del partit★

Després de la prohibició de celebrar el míting commemoratiu del 40 aniversari que s'havia de fer el passat 3 de juliol, tant el Comitè Comarcal del Maresme com el Comitè Local de Mataró van decidir, com a resposta, de multiplicar els actes de sortida a la llum, bé que descentralitzant-los per evitar altres prohibicions. Es dins d'aquest marc, i en funció de la crida del Comitè Executiu després de la prohibició de l'acte que havia de clausurar el IV Ple del Comitè Central, com cal jutjar la presentació pública del PSUC en un seguit de llocs del Maresme.

Primer va ésser una conferència-col·loqui de l'Antoni Cuadras, membre de la direcció comarcal, a VILASSAR DE MAR, amb una assistència de quasi cent persones. Igualment cal valorar les assemblees de partit a MATARÓ, al MARESME NORD i al MARESME SUD amb motiu de la presentació d'un informe polític que per primera vegada es feia d'aquesta manera. Però potser el més important dins aquest esforç per guanyar-se un lloc a la llum ha estat la venda pública de publicacions del partit a VILASSAR DE DALT, CALELLA i MATARÓ.

A Calella i Vilassar es van vendre tots els exemplars de "Treball" i els opuscles "Què és i què vol el PSUC?", amb una gran acceptació per part dels vianants, que pagaren els materials en una proporció de gairebé el 90 per cent No hi hagué cap problema, i la rebuda de la gent va ultrapassar totes les esperances. Per esgotament del material, la venda fou suspesa quan encara hi havia gran demanda. Així, una de les organitzacions ha proposat de repetir la venda pública amb 500 exemplars de "Treball" i 500 de "Mundo Obrero".

A MATARÓ es van vendre els 1.600 exemplars disponibles de "Treball" extra. Als barris perifèrics quasi un 95 per cent de la gent a qui li fou ofert, l'agafà. La proporció fou menor al centre de la ciutat, potser perquè es van utilitzar maneres massa clandestines.

Creiem que, per acabar, val la pena contar un parell d'anècdotes.

En un lloc, un grup de vianants, després d'agafar el periòdic, va demanar que allí mateix, al mig del carrer, se'ls donés una explicació política de la línia del partit, cosa que els companys van fer. A un barri de Mataró on els equips de venda entraren als bars es va comprovar que deu minuts després d'acabada la venda, molts clients llegien obertament el nostre periòdic davant la sorpresa de la gent que entrava.

La nostra opinió és que aquest tipus d'actes -igual que el que va representar el lliurament de carnets- va constituir un èxit inesperat, àdhuc per molts companys; ço que demostra la necessitat que tots els col.lectius del partit es plantegin la seva repetició, però d'una manera sistemàtica, cada setmana, creant si és precís dos o tres equips especialment dedicats a aquesta tasca.

S.ALSINA

ELS TÈCNICS I PROFESSIONALS I L'ACCIÓ SINDICAL

La qüestió de la sindicació dels tècnics i professionals és avui un tema d'actualitat. Les Comissions Obreres i les altres organitzacions sindicals han fixat l'atenció en aquests sectors. La patronal inicia la seva acció per a impulsar sindicats corporatius de quadres. Cal,doncs, definir quina és l'opció per la qual lluitem els comunistes.

La incorporació de tècnics i professionals a las lluites del moviment obrer no és un fet rigorosament nou. El que sí ho és, és el caràcter massiu (malgrat les limitacions encara existents i el desenvolupament desigual dels diversos sectors) d'aquesta incorporació, el sorgiment i desenvolupament d'una experiència abundosa d'acció sindical dels tècnics i professionals.

Tot això és el reflex del procés de profundes transformacions de la funció dels tècnics i professionals i del seu paper dins de les relacions de producció. L'assalarització, la massificació de les activitats, la substituibilitat, l'allunyament de les àrees de direcció, els problemes de l'atur..., en són els trets més característics.

TENDENCIA A CONVERGIR AMB EL MOVIMENT OBRER

L'acció sindical desenvolupada els darrers anys per aquest conjunt de sectors -tècnics i quadres d'empresa, tant a la indústria com als serveis, administració pública, ensenyament, sanitat, recerca, cinema, teatre, TV, premsa...- recull l'experiència del moviment obrer i tendeix a utilitzar les seves formes peculiars de lluita (assemblees, comissions,vagues, contractació col.lectiva, etc). Al mateix temps, i en molts casos, aquestes lluites comporten també un altre tipus de reivindicacions: l'exigència de reestructuració del sector, la defensa dels interessos col.lectius afectats directament per l'activitat del sector i altres. Aquesta coincidència posa de manifest una tendència dels moviments de masses de tècnics i professionals a convergir amb el moviment obrer, però seria precipitat i no prou justificat concloure que això elimina les diferències i les diverses tradicions, i que porta a fórmules organitzatives indiferenciades.

L'ACCIÓ SINDICAL PREN FORMES MOLT DIVERSES

Cal dir que l'acció sindical pren formes molt diverses segons els sectors i segons els llocs. L'heterogeneitat de situacions i de problemes és potser un dels trets definidors d'aquests medis. Queda per esclarir, entre d'altres coses, qui són els tècnics i professionals, on comença i on acaba aquesta capa de treballadors. En alguns llocs s'impulsen moviments d'empleats o de personal d'oficines, entenent que tècnics i administratius formen un conjunt més o menys homogeni. En altres llocs la diferenciació s'estableix entre els qui són dintre del conveni i els qui no. En d'altres el tret predominant és l'homogeneitat interna del sector respecte a la resta. Es tracta de saber convertir aquesta diversitat en un element enriquidor de l'acció sindical i d'evitar el perill de confondre la multiplicitat de situacions amb l'absència d'uns trets i criteris generals comuns a tots.

IMPULSAR L'ACCIÓ SINDICAL

Quins són els problemes plantejats? Al nostre parer, el primer i principal és com impulsar l'acció sindical d'aquests sectors, és a dir, com incorporar-los activament i massivament a la lluita. Això vol dir desenvolupar molt més del que hem fet fins ara (i vol dir, també, empènyer CC.OO. a fer-ho) quin és el projecte sindical pel qual lluitem. Caldrà trobar a cada sector les formes d'actuació que facilitin i impulsin la participació dels tècnics amb l'objectiu, en qualsavol cas, d'impulsar una acció sindical unitària a tots els nivells. Cal que la negociació amb la patronal la facin tots els treballadors units. Per aconseguir-ho, caldrà que cada sector, cada grup diferenciat -per unes o altres raons- de treballadors, se senti efectivament representat en els organismes unitaris de negociació i trobi efectivament representats els seus interessos i els seus problemes a la plataforma reivindicativa unitària. I aconseguir això no és senzill. Ja s'han fet presents diversos perills en moltes lluites. En primer lloc la possible incomprensió del propi moviment obrer (o d'amplis sectors d'aquest) davant la problemàtica específica d'uns sectors minoritaris en el conjunt dels treballadors, tradicionalment privilegiats i amb fortes vinculacions a la patronal, i amb una escassa i prou recent tradició de lluita per compensar-ho. En segon lloc, la tendència a resoldre les contradiccions entre els vincles reals amb el moviment obrer i l'existència d'una problemàtica pròpia pel camí de crear sindicats corporatius al marge de la resta dels treballadors. En tercer lloc, i a l'altre extrem, la tendència obrerista d'una bona part de l'avantguarda dels tècnics i professionals, que prefereixen fer una opció individual de vinculació amb el moviment obrer, defugint així l'esforç, més difícil però imprescindible, per incorporar la gran majoria dintre d'aquests sectors a la lluita del conjunt de treballadors, afavorint, de fet, les opcions corporativistes. Tots aquests perills són, en certa manera, el reflex de les contradiccions en què es mouen aquests sectors.

ACCIÓ SINDICAL UNITÀRIA I ORGANITZACIÓ SINDICAL UNITÀRIA

A Catalunya tots ells tenen una bona tradició d'acció unitària. Seria ingenu, però, de creure que el camí de la unitat ja és un fet. Ens trobem en un marc real de pluralitat sindical, per bé que en aquests sectors el fenomen sigui encara avui molt minoritari. Hem d'evitar doncs, d'identificar de manera simplista acció sindical unitària amb organització sindical unitària. La primera és, gairebé a tot arreu, una realitat que cal conservar, consolidar, estructurar i desenvolupar, ja que és la millor garantia per avançar cap a la unitat orgànica.

La pluralitat sindical no la superarem confonent acció i organització, i creient que del caràcter unitari de la primera es pot fer sortir, sense més ni més, la unitat per a la segona. L'heterogeneitat a la qual ens referíem abans ens obliga a defugir criteris rígids i únics. En alguns casos (ensenyament, administració pública i altres), el debat entorn de la possibilitat d'una organització sindical unitària és damunt de la taula. En la majoria dels casos, però, del que es tracta és d'ajudar CC.OO. a bastir un projecte sindical capaç d'incorporar els tècnics i professionals mitjançant una estructura flexible d'organitzacions específiques, capaç, en últim extrem, d'ajudar a impulsar i eixamplar l'acció sindical d'aquests sectors tot reforçant-ne el caràcter unitari.

El tema és obert. Las notes precedents volen ser més una contribució al debat que un intent de solució de tots els problemes. La situació política del país ens exigeix, però, una resposta urgent.

P.V.

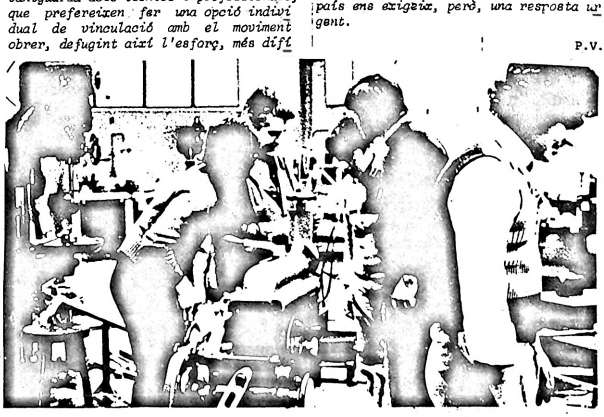

DONES EN LLUITA

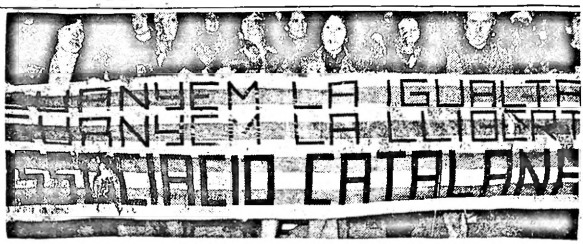

Més de cinc mil persones, la majoria de les quals eren dones, es manifestaren dijous passat a Barcelona per tal d'exigir la igualtat de la dona davant la llei, arran del procés per adulteri a M.Angels Muñoz. La manifestació, convocada per l'Associació Catalana de la Dona, ha estat considerada com la més important acció feminista realitzada a l'Estat espanyol.

Les pancartes, molt nombroses, eren prou expressives: "No a les lleis que discriminen la dona", "Sí al divorci", "Amnistia per als delictes que discriminen la dona!", "Guanyem la llibertat, guanyem la igualtat!", etc. Una representant de l'Associació Catalana de la Dona pronuncià, a la Plaça de la Catedral, uns mots en favor de la igualtat jurídica de la dona, tot denunciant-ne la discriminació i l'opressió.

La manifestació fou un exemple d'ordre democràtic fins que intervengueren les forces d'ordre Públic, que van carregar brutalment sobre els manifestants.

El procés de M. Angels Muñoz ha provocat una reacció de gairebé totes les organitzacions de dones i de vocalies de les juntes de veïns, tant com de nombroses associacions de mestresses de casa, que, en alguns casos, com és el del Besòs, havien organitzat manifestacions solidàries i altres accions.

Aquestes accions expressaen la voluntat de la dona d'intervenir cada cop més activament en la conquesta dels seus drets i en la conquesta de la llibertat política. No és casual que, al capdavant de la manifestació de dijous passat, destaqués una pancarta amb la frase: "Guanyem la llibertat! Guanyem la unitat!". Problemes aparentment nous, lligats a la situació d'opressió de la dona, surten a la superfície i són plantejats amb gran força per les mateixes dones, que, en incorporar-se massivament a la lluita incorporen també a aquesta, la defensa de la problemàtica feminista en les seves diverses manifestacions.

"La situació predemocràtica que estem vivint -com recordava M. Dolors Calvet al darrer Ple del Comitè Central del PSUC- ens exigeix lluitar en tots els fronts per arribar a aconseguir les llibertats democràtiques, llibertats que en el nostre país passen per la reinstauració de l'Estatut del 32. Les dones, a les quals el feixisme no solament arrabassà el dret d'ésser ciutadanes, sinó també el dret a ésser persones, han d'incorporar-se en massa a aquesta lluita: aquesta serà l'única garantia que en la democràcia futura siguin tinguts en compte els seus drets".

"Acerca de la liberación de la mujer": portada d'un opuscle que s'acaba d'editar i que conté la intervenció de la companya Maria Dolors Calvet al darrer Ple del Comitè Central traduïda al castellà.

ELS PARTITS CATALANS DAVANT L'ESGLÉSIA

El 6 de novembre passat va tenir lloc a Montserrat una sessió de treball del Servei d'Estudis del centre d'Estudis Pastorals, dedicat a l'anàlisi de les "posicions dels partits polítics catalans pel que fa a les religions, especialment a l'església catòlica". La sessió de treball estava basada en una enquesta dirigida als partits del Consell de Forces Polítiques, hi faltava, doncs, l'opinió exterior a l'arc del Consell tant a la seva dreta com a la seva esquerra. Van ser convidats dos representants dels partits enquestats; no van assistir-hi tots. Concretament va haver-hi una notable absència del centre-dreta; els partits que hi eren representats de forma més o menys ampla i informal, van ser el PSC (ex-Reagrupament), Partit Carlí, PSC i el PSUC que va assistir-hi amb una àmplia delegació encapçalada per Miquel Núñez i Alfons Carles Comín. L'abat de Montserrat, Cassià Just, va assistir-hi també.

Sota la presidència de Ricard Pedrals -i amb l'assistència de mossèn Batlle, un dels màxims responsables del Centre d'Estudis Pastorals- van presentar les seves ponències de treball Maria Rosa Virós, Josep Antoni González Casanova i Josep Bigordà. Va intervenir en el diàleg des de la taula Jaume Lorés, membre del Servei d'Estudis i militant, igual que González Casanova, del PSC.

Van haver-hi coincidències rellevants i substancials tant en les respostes a l'enquesta com en les valoracions de ponents i en la majoria de les intervencions. En primer lloc, es va reflectir l'ampli consensus de tots els partits a considerar la societat catalana com una societat moderna i laica, que ha assumit un profund procés de secularització i en aquest sentit es pot parlar d'una notable coincidència a l'hora d'establir les relacions entre política i religió. Tots els partits enquestats són favorables a la separació de l'Església i de l'Estat i manifesten un profund respecte per l'Església Catòlica i per les altres confessions religioses. Va ser entorn el problema de l'escola on es van veure actituds més oposades en èl ventall de respostes. Es pot dir que el *plantejament religiós propi de la guerra civil s'ha acabat a Catalunya:* catòlic ja no és igual a home de dreta i l'esquerra ja ha perdut la seva càrrega d'anticlericalisme i de posicions antiesglésia que van dominar als temps passats. Es va remarcar l'efectiu pluralisme polític dels cristians catalans que militen en posicions molt diverses. Tots els partits enquestats tenen cristians en el seu sí, des de la dreta fins el PSC i el PSUC. Ningú no va posar en dubte la legitimitat de la militància socialista i comunista dels cristians: encara més, socialistes i comunistes van poder intervenir en el diàleg amb igualtat plena, expressant la nostra preocupació per les relacions entre fe i política que permetin d'orientar-nos no tan sols cap a una separació amical entre Església i forces polítiques, sinó que vam explicar el nostre desig que l'Església dels pobres sigui ferment d'una nova societat a construir en lluita per la justícia social.

Diverses intervencions d'estil divers, en la línia del pluralisme aludit, van expressar la preocupació d'alliberar la fe cristiana de la tutela burgesa i de tota manipulació política per tal d'aconseguir que *la fe deixi de ser definitivament causa de divisió del nostre poble.* En aquest sentit vàrem poder constatar com és justa la Declaració del nostre CC sobre "Militància de cristians al Partit", de setembre passat, que va ser facilitada als organitzadors amb la resposta a l'enquesta que esmentàvem abans.

CARLES RIBA